

Editorial – Dansk version 2/2008

Det kan undertiden være nyttigt at se tilbage i historien, som vi kan gøre det i foreliggende nummer af tidsskriftet takket være vor kollega Christer Lauréns anmeldelse af den bog Torsten Fögen udgav i 2005 om antikke fagtekster (side 118). Fögens antologi berører adskillige temaer som også er aktuelle i dag. Den minder os om at LSP og fagkommunikation altid har eksisteret, at der også på den tid fandtes velskrevne tekster mens andre var særdeles ringe, og endelig (og især) bekræfter den, at der aldrig har været vandtætte skodder mellem fagsprog og almindeligt sprog.

Bogen giver os også lejlighed til at mindes, at i århundreder efter at romerriget havde mistet sin magt, forblev latin det sprog, der anvendtes i litteratur, videnskab, jura og religion i et Europa med særdeles flydende politiske og sproglige grænser.

I Frankrig f.eks. blev fransk først det officielle sprog da det berømte Villers-Cotterêts-dekret, underskrevet af François 1., i 1539 påbød anvendelsen af fransk i stedet for latin, i domme og notarialiter bekræftede dokumenter.

For den politiske magt drejede det sig først og fremmest om at kunne blive forstået af en befolkning, som hverken talte eller forstod latin.

I resten af århundredet så de første franske grammatikker dagens lys og allerede i det 17. århundrede udkommer de første store videnskabelige og filosofiske værker, affattet på fransk og ikke på latin. I andre europæiske lande forblev latin endnu i nogen tid det fælles ”mellemeuropæiske” sprog især inden for videnskaben, men omkring 1800 havde nationalsprogene taget over.

Det er altså på en vis måde en tilbagevendende til det 15. århundredes tilstande, som tilhængere af ét fællessprog i Europa, på nationalsprogenes bekostning, har i tankerne.

Heldigvis har EU ikke de samme visioner, hvilket klart fremgår af den særdeles interessante artikel som EU-kommissær Leonard Orban har været så venlig at skrive til dette nummer af ”LSP og Professional Communication”.

Desværre er sejren ikke sikret endnu, for som kommissær Orban understreger, er sprogpolitikken underlagt medlemsstaternes kompetence.

LSP & Professional Communication 2/2008

© DSFF / LSP Centre

Det gælder altså om at overbevise de politiske beslutningstagere (som ikke altid besværer sig med historiske eller sproglige kundskaber) om nødvendigheden af, hurtigst muligt, at styrke modersmålsundervisningen i skolerne og indføre to obligatoriske fremmedsprog, gerne medens der endnu er nogen, der kan undervise i dem.

Vi håber at vore europæiske kolleger, med Leonard Orbans manifest i hånden, vil have held til at blive hørt af deres regeringer.

Redaktionen